

Cauza C-426/93
Republica Federală Germania
împotriva
Consiliului Uniunii Europene

„Acțiune în anulare – Regulamentul (CEE) nr. 2186/93 privind coordonarea la nivel comunitar a elaborării registrelor de uz statistic ale întreprinderilor – Baza juridică – Principiul proporționalității”

HOTĂRÂREA CURȚII
din 9 noiembrie 1995*

În cauza C-426/93,

Republica Federală Germania, reprezentată de către E. Röder, Ministerialrat în Ministerul Federal al Economiei, în calitate de agent, și Hans-Jörg Niemeyer, Rechtsanwalt la Bruxelles,

în calitate de reclamantă,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de către Jill Aussant și Klaus Borchers, consilieri juridici, în calitate de agenți, cu sediul ales în Luxemburg, la biroul lui Bruno Eynard, director al Direcției de Afaceri Juridice a Băncii Europene de Investiții, 100, Boulevard Konrad Adenauer,

în calitate de pârât,

susținut de

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de către Jürgen Grunwald, membru al Serviciului Juridic, în calitate de agent, cu sediul ales în Luxemburg, la biroul lui Carlos Gómez de la Cruz, membru al Serviciului Juridic, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

în calitate de intervenientă,

având ca obiect o acțiune în anulare a Regulamentului (CEE) nr. 2186/93 al Consiliului din 22 iulie 1993 privind coordonarea la nivel comunitar a elaborării registrelor de uz statistic ale întreprinderilor (JO 1993 L 196, p. 1),

CURTEA,

compusă din G. C. Rodríguez Iglesias, președinte, D. A. O. Edward și G. Hirsch, președinți de cameră, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida (raportor), P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, J. L. Murray, P. Jann și H. Ragnemalm, judecători,

avocat general: F. G. Jacobs

grefier: L. Hewlett, administrator

având în vedere raportul pentru ședință,

---

*Limba de procedură: germana.

după ascultarea susținerilor orale ale părților în ședința din 15 martie 1995,
după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 15 iunie 1995,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea depusă la grefa Curții la 21 octombrie 1993, Republica Federală Germania a introdus, în temeiul articolului 173 alineatul (1) din Tratatul CEE, o acțiune în anulare a Regulamentului (CEE) nr. 2186/93 al Consiliului din 22 iulie 1993 privind coordonarea la nivel comunitar a elaborării registrelor de uz statistic ale întreprinderilor (JO 1993 L 196, p. 1, denumit în continuare „regulamentul”).

2 Regulamentul, adoptat în temeiul articolului 213 din Tratatul CEE, impune statelor membre să creeze, pentru uz statistic, unul sau mai multe registre armonizate cu definițiile și domeniul de aplicare prevăzute de regulament (articolul 1).

3 În conformitate cu articolul 3, este necesar ca registrele să includă toate întreprinderile care desfășoară activități economice care contribuie la produsul intern brut la prețuri de piață, unitățile juridice responsabile pentru acestea și unitățile locale dependente de întreprinderi. Anumite gospodării sunt excluse de la această cerință, iar includerea în registre a întreprinderilor din domeniile agriculturii și silviculturii, pescuitului și pisciculturii, administrației publice, apărării și securității sociale este facultativă. Măsura în care întreprinderile mici, fără importanță statistică, urmează a fi incluse în registre este decisă în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 9.

4 Întreprinderile, unitățile juridice și unitățile locale se înregistrează conform calendarului indicat în anexa I (articolul 3 alineatul 2), adică înainte de 1 ianuarie 1996, în cazul întreprinderilor, și înainte de 1 ianuarie 1997, în cazul unităților juridice și locale. Înregistrarea separată a unităților juridice este facultativă, cu condiția ca întregul conținut al informațiilor referitoare la aceste unități să fie inclus în intrările registrului de întreprinderi (articolul 3 alineatul 3).

5 Articolul 4 face referire la anexa II, în care sunt prezentate caracteristicile registrelor. Sunt prezentate numele și adresa întreprinderii, forma juridică, activitatea economică principală, numărul angajaților, cifra de afaceri (facultativ pentru cifra de afaceri care nu depășește două milioane ECU) și activele nete (facultativ). Anumite elemente din registre se actualizează cel puțin o dată pe an (articolul 5 alineatul 1).

6 La cererea Comisiei, după obținerea avizului comitetului la care se referă articolul 9, statele membre efectuează analize statistice ale registrelor și transmit rezultatele Biroului Statistic al Comunităților Europene (articolul 6).

7 Articolul 7 autorizează institutele statistice naționale să culeagă pentru registrele de uz statistic ale întreprinderilor informațiile care se regăsesc în dosarele administrative sau juridice alcătuite pe teritoriul național în conformitate cu condițiile stabilite de legislația națională.

8 Normele de aplicare a regulamentului se adoptă în conformitate cu procedura prevăzută în articolul 9. După obținerea avizului din partea Comitetului pentru programul statistic al Comunităților Europene, instituit prin Decizia 89/382/CEE Euratom a Consiliului din 19 iunie 1989 (JO 1989 L 181, p. 47), Comisia poate adopta măsuri care se aplică imediat. În cazul în care nu sunt în conformitate cu avizul comitetului, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată, poate să ia o decizie diferită.

9 Guvernul german reproșează Consiliului faptul că acesta a utilizat articolul 213 din tratat drept bază juridică a regulamentului. În plus, consideră că regulamentul nu respectă principiul proporționalității.

Cu privire la motivul întemeiat pe o bază juridică eronată

10 Guvernul german susține în principal că articolul 213 din tratat nu poate constitui o bază juridică autonomă pentru a adopta un act al Consiliului.

11 În primul rând, însăși formularea articolului 213 precizează că acesta nu se aplică decât în legătură cu alte dispoziții, întrucât nu recunoaște Comisiei dreptul de a culege informații decât „pentru îndeplinirea sarcinilor care îi sunt încredințate”. În plus, această dispoziție nu prevede nicio normă de procedură care să oblige Consiliul în momentul în care stabilește limitele și condițiile dreptului Comisiei de a culege informații, ci îl obligă numai să acționeze „în conformitate cu dispozițiile prezentului tratat”. Absența normelor de procedură confirmă dependența articolului 213 față de alte dispoziții ale tratatului care conțin astfel de norme de procedură.

12 În al doilea rând, scopul articolului 213 este de a stabili că, atunci când adoptă o dispoziție în baza diferitelor dispoziții de abilitare ale tratatului, Consiliul poate lua măsuri suplimentare care să permită Comisiei să obțină informațiile necesare acestora. De asemenea, este necesar ca aceste măsuri să se bazeze pe dispoziția de abilitare, care reprezintă baza juridică a măsurii în cauză. Guvernul german consideră că și Consiliul a urmat aceeași motivare în momentul în care a stabilit un program de lucru pentru Comisie privind proiectul experimental de culegere, coordonare și asigurare a coerenței informațiilor asupra situației mediului și resurselor naturale în Comunitate. În fapt, Decizia 85/338/CEE din 27 iunie 1985 (JO 1985 L 176, p. 14), se întemeiază pe articolul 235 din Tratatul CEE. Decizia 90/150/CEE din 22 martie 1990 (JO 1990 L 81, p. 38) de modificare a Deciziei 85/338/CEE, adoptată după intrarea în vigoare a Actului Unic European, se întemeiază pe articolul 130S. În măsura în care culegerea și furnizarea de informații reprezintă componente esențiale ale acestei reglementări, Consiliul avea obligația de a avea în vedere articolul 213 ca bază de abilitare în momentul în care a adoptat această dispoziție.

13 În al treilea rând, argumentul conform căruia articolul 213 nu conferă competențe legislative Consiliului este confirmat de compararea articolului în cauză cu alte dispoziții de abilitare din tratat. Dispozițiile care autorizează adoptarea normelor de fond, respectiv articolele 49, 57, 63 alineatul (2), 69, 75, 87 sau 100A au în comun faptul că impun instituțiilor să coopereze în acest sens. Acestea prezintă, de asemenea, structuri comparabile și conțin norme de procedură similare, în temeiul cărora Consiliul acționează la propunerea Comisiei și, în general, în urma consultării Comitetului Economic și Social, precum și în urma consultării Parlamentului European sau în colaborare cu acesta. Există legături speciale între Comisie și Consiliu, chiar și în cazul în care dispozițiile de abilitare fac excepție de la dreptul exclusiv de inițiativă al Comisiei, astfel cum este cazul articolelor 126 și 153 din tratat, care nu permit Consiliului să legifereze decât în urma primirii avizului Comisiei. În schimb, articolul 213 nu prevede nici un drept de propunere pentru Comisie, nici de consultare sau cooperare pentru Parlamentul European, nici de participare pentru Comitetul Economic și Social.

14 În al patrulea rând, guvernul german consideră că poziția articolului 213 în sistemul instituit de tratat indică, de asemenea, că acesta nu conferă competențe legislative Consiliului. În fapt, articolul 213 se află în partea din tratat denumită „Dispoziții generale și finale”, care cu excepția articolului 235, conține doar norme care au drept scop completarea altor norme din tratat, întrucât normele de abilitare se referă întotdeauna la un obiectiv specific.

15 Acest argument nu poate fi acceptat.

16 Articolul 213 din tratat prevede următoarele:

„Pentru îndeplinirea sarcinilor care îi sunt încredințate, Comisia poate solicita și primi toate informațiile și poate proceda la toate verificările necesare, în limitele și condițiile stabilite de Consiliu în conformitate cu dispozițiile prezentului tratat.”

17 După cum constată Consiliul, mențiunea conform căreia această instituție acționează „în conformitate cu dispozițiile prezentului tratat” face referire în special la articolul 189 din Tratatul CEE, care enumeră diferitele acte pe care Consiliul și Comisia le pot adopta pentru a-și îndeplini atribuțiile care le sunt încredințate conform tratatului. Printre aceste acte se numără și regulamentele.

18 Absența din articolul 213 a unei norme privind votul nu înseamnă că un act al Consiliului nu se poate întemeia pe această dispoziție. După cum observă Comisia, articolul 148 alineatul 1 din tratat, conform căruia „cu excepția cazului în care prezentul tratat dispune altfel, hotărârile Consiliului se iau cu votul majorității membrilor săi” este inaplicabil în absența unei norme de vot specifice într-o dispoziție a tratatului, ceea ce înseamnă că nu poate fi utilizată ca bază juridică pentru un act al Consiliului. Faptul că articolul 213 din tratat nu prevede atribuirea dreptului de inițiativă Comisiei, nici intervenția Parlamentului European sau a Comitetului Economic și Social nu infirmă această concluzie. După cum observă Consiliul în mod justificat, este evident că alte dispoziții ale tratatului, astfel cum este și cazul articolului 217, pot fi utilizate ca bază juridică pentru adoptarea unui act al Consiliului, chiar în cazul în care nu prevăd participarea altor instituții în procesul decizional.

19 În plus, formularea „pentru îndeplinirea sarcinilor care îi sunt încredințate” de la articolul 213 arată că această prevedere conferă Comisiei competențe generale pentru a primi toate informațiile necesare scopurilor acesteia, ceea ce face ca, în opoziție cu opinia exprimată de guvernul german, Consiliul să nu fie obligat să întemeieze astfel de acte pe diferite dispoziții ale tratatului care conferă sarcini specifice Comisiei. Mai mult, după cum subliniază avocatul general la considerentul 24 din concluzii, este ilogic să fie obligat Consiliul să adopte o serie de documente privind culegerea informațiilor conform unor norme de procedură diferite, în măsura în care anumite tipuri de informații acoperă mai multe domenii de activitate ale Comisiei.

20 De asemenea, caracterul general al competențelor conferite Comisiei în materie de culegere a informațiilor explică plasarea articolului 213 în partea a șasea a tratatului, denumită „Dispoziții generale și finale”, și nu se poate contesta faptul că această parte conține alte dispoziții care conferă competențe legislative.

21 În ceea ce privește argumentul bazat pe practica anterioară a Consiliului, este suficient să se menționeze că simpla practică a Consiliului nu poate constitui derogare de la normele tratatului și nu poate, pe cale de consecință, să creeze un precedent care să oblige instituțiile (a se vedea, de exemplu, Hotărârea din 23 februarie 1988, Regatul Unit/Consiliu, cauza C-68/86, Cul., p. 855, considerentul 24).

22 Rezultă din cele de mai sus că articolul 213 din tratat nu poate constitui o bază juridică autonomă pentru a adopta un act al Consiliului.

23 În subsidiar, guvernul german susține că, presupunând că articolul 213 din tratat poate constitui o bază juridică autonomă pentru a adopta un act al Consiliului, regulamentul care face obiectul litigiului nu se poate întemeia pe această dispoziție. Această dispoziție permite Consiliului numai să stabilească limitele și condițiile în care sunt permise de către Comisie informațiile conținute în registrele întreprinderilor existente în statele membre, respectiv să adopte dispozițiile care reglementează culegerea informațiilor de către Comisie și cele care îi permit să acționeze în acest sens. În schimb, crearea registrelor, în etapa inițială, înainte de culegerea informațiilor, și armonizarea registrelor existente nu sunt acoperite de articolul 213. Totuși, acestea sunt obiectivele principale ale regulamentului.

24 În acest sens, guvernul german observă că din primul și al zecelea considerent din preambul rezultă că, pentru a permite compararea informațiilor, regulamentul prevede uniformizarea conținutului registrelor cu ajutorul definițiilor comune și prin armonizarea unităților de bază. În plus, denumirea sa, „Coordonarea la nivel comunitar” a elaborării registrelor întreprinderilor [...], arată că regulamentul nu pune accentul în mod prioritar pe culegerea informațiilor de către Comisie, ci pe apropierea registrelor existente și/sau crearea de noi structuri. De asemenea, normele de fond se referă în special la organizarea registrelor care urmează a fi create sau armonizate (articolele 1-5), pentru a permite Comisiei să culeagă informațiile dorite într-o etapă ulterioară. În paralel, în timp ce anumite considerente din regulamentul menționează unele aspecte legate de comunicarea datelor statistice, regulamentul în sine nu conține decât o dispoziție referitoare la culegerea informațiilor de către Comisie, respectiv în articolul 6, care recunoaște dreptul acestei instituții de a cere statelor membre să realizeze analize statistice ale registrelor și să transmită rezultatele Biroului Statistic al Comunităților Europene.

25 Guvernul german a adăugat că respectă practica istorică a Consiliului de a nu întemeia, cel puțin nu în mod absolut, pe articolul 213 actele prin care solicită informații. În mod similar, Consiliul a folosit drept bază juridică atât articolul 235, cât și articolul 213 în momentul adoptării Deciziei 81/971/CEE din 3 decembrie 1981 de instituire a unui sistem comunitar de informații pentru controlul și reducerea poluării cauzate prin deversările de hidrocarburi în mare (JO 1981 L 355, p. 52), care nu se limitează la reglementarea cererii de informații de către Comisie, ci prevede și crearea de noi structuri.

26 În cele din urmă, guvernul german consideră că, în măsura în care scopul principal al unui act juridic este în mod normal prevăzut în primul considerent din preambul, se constată că obiectivul principal al regulamentului este de a sprijini crearea și funcționarea unei piețe unice, precum și uniformizarea statisticilor întreprinderilor; prin urmare, un regulament care are în vedere crearea și funcționarea unei piețe unice intră în domeniul de aplicare *ipso facto* al articolului 100A din tratat.

27 Și acest argument trebuie să fie respins.

28 În primul rând, nu există nici o formulare în conținutul articolului 213 din tratat care să sprijine interpretarea conform căreia această dispoziție nu autorizează Comisia decât pentru a culege informațiile deja conținute în registrele existente în statele membre. După cum observă Consiliul, o astfel de interpretare restrictivă face inutilă culegerea de către Comisie a unor informații comparative sau, în orice caz, reduce această activitate la minim, ceea ce aduce Comisia în imposibilitatea de a-și realiza atribuțiile.

29 În continuare, conform unei jurisprudențe clar stabilite (a se vedea, în special, hotărârea din 17 martie 1993, Comisia/Consiliu, cauza C-155/91, Cul., p. I-939, considerentul 7), în contextul organizării competențelor comunitare, alegerea bazei juridice a unui act se întemeiază pe elemente obiective care pot fi supuse controlului judiciar. Astfel de elemente includ, în special, scopul și conținutul actului.

30 În ceea ce privește scopul urmărit, primul considerent din regulamentul prevede că „piața unică determină creșterea nevoii de îmbunătățire a comparabilității statistice în vederea satisfacerii cerințelor comunitare” și „pentru a se putea realiza această îmbunătățire, este necesar să se adopte definiții și descrieri comune pentru întreprinderi și alte unități statistice relevante”. Conform celui de-al treilea considerent, „există o nevoie crescândă de informații privind structura întreprinderilor, nevoie pe care statisticile comunitare actuale nu o pot satisface”, în timp ce în al patrulea considerent se afirmă că „registrele de întreprinderi de uz statistic reprezintă un instrument necesar în urmărirea schimbărilor structurale din economie determinate de activități, cum sunt întreprinderile mixte, parteneriatele, achizițiile totale, fuziunile și preluările”.

31 În ceea ce privește conținutul regulamentului, este necesar să se menționeze că, deși majoritatea dispozițiilor se referă la crearea de registre armonizate, scopul acestei armonizări este de a permite Comisiei culegerea ulterioară a unor informații corecte, în conformitate cu articolul 6 din regulament, în vederea îndeplinirii sarcinilor specifice care îi sunt încredințate prin tratat.

32 După cum observă și avocatul general la considerentele 37 și 38 din concluzii, sarcinile Comisiei, care sunt ușurate în cazul în care statisticile sunt realizate conform unor criterii uniforme, pot fi deduse în special din natura informațiilor care se introduc în registre, în conformitate cu dispozițiile din anexa II la regulament. Astfel, informațiile de tipul celor referitoare la numărul de întreprinderi active într-un anumit sector economic, segmentul de piață deținut de anumite întreprinderi sau numărul de persoane angajate într-un anumit sector economic, permit Comisiei să îndeplinească multe din sarcinile care îi sunt încredințate în diferite domenii, cum sunt, de exemplu, mediul, industria sau politica socială, care depășesc cu mult simpla funcționare a pieței comune.

33 Din elementele precedente rezultă că regulamentul, conform scopului și conținutului său, are ca obiectiv principal crearea de registre ale întreprinderilor care să permită Comisiei să culegă în mod eficient informațiile necesare pentru a îndeplini sarcinile care îi sunt încredințate prin tratat. Nu se poate nega că regulamentul are efecte și asupra creării și funcționării pieței interne, însă aceste efecte sunt legate de obiectivul principal mai sus menționat; prin urmare, contrar argumentelor guvernului german, articolul 100A din Tratatul CEE constituie baza juridică adecvată pentru adoptarea regulamentului. În fapt, după cum a constatat Curtea, singurul fapt că un act poate afecta funcționarea unei piețe interne nu este suficient pentru a considera că dispoziția contestată reprezintă baza juridică a actului în cauză (a se vedea, în special, hotărârea Comisia/Consiliu, menționată anterior, considerentele 18 și 19).

34 În ceea ce privește argumentul bazat pe practica anterioară a Consiliului, este suficient să se menționeze jurisprudența istorică, menționată la punctul 21 din prezenta hotărâre, conform căreia simpla practică a Consiliului nu poate constitui derogare de la normele tratatului și nu poate, pe cale de consecință, să creeze un precedent care să oblige instituțiile.

35 În aceste condiții, Curtea menționează că regulamentul a fost adoptat în mod valid în temeiul articolului 213 din tratat. Prin urmare, se respinge motivul întemeiat pe baza juridică eronată.

Cu privire la motivul întemeiat pe o încălcare a principiului proporționalității

36 În opinia guvernului german, regulamentul încalcă principiul proporționalității în ceea ce privește două aspecte.

37 În primul rând, articolul 2 alineatul 1 litera a) și articolul 3 din regulament, precum și anexa II prezintă o serie de informații care se înregistrează, deși nu sunt necesare pentru realizarea obiectivelor menționate în considerente.

38 În opinia guvernului german, există într-adevăr obligația de a înregistra „unitățile juridice” și diverse date referitoare la acestea. În fapt, conform Regulamentului (CEE) nr. 696/93 al Consiliului din 15 martie 1993 privind unitățile statistice pentru observarea și analiza sistemului de producție comunitar (JO 1993 L 76, p. 1), la care face referire articolul 2 din regulament pentru a defini acest termen, monitorizarea și analiza economiei comunitare se bazează pe „unitățile statistice” definite în lista de la secțiunea 1 din anexa la Regulamentul nr. 696/93, care nu menționează „unitățile juridice”, acestea reprezentând doar unul din cele trei criterii de definire a „unităților statistice”. Întrucât „unitățile juridice” nu există ca unități

statistice în sensul Regulamentului nr. 696/93, nu este obligatorie culegerea de informații specifice referitoare la acestea.

39 Guvernul german adaugă că, presupunând că „unitățile juridice” reprezintă un mod de identificare al unității statistice reprezentat de „întreprindere”, înregistrarea lor în mod independent și separat este inutilă. Este suficient ca regulamentul să indice datele care se înregistrează pentru fiecare întreprindere și să le ofere statelor membre libertatea de a regrupa aceste date după cum consideră adecvat, după caz, cu ajutorul anumitor indicații privind unitățile juridice.

40 În opinia guvernului german, nu mai este necesară menționarea în registre a cifrei de afaceri și a numărului de persoane angajate drept criterii privind dimensiunile unei întreprinderi. Din punct de vedere statistic, menționarea numărului de persoane angajate este suficient de relevant, deoarece reflectă cu claritate importanța economică și dimensiunea unei întreprinderi. În plus, în anumite sectoare economice, cum sunt sectorul bancar și cel al asigurărilor, cifra de afaceri constituie o caracteristică a cărei valoare statistică poate fi contestată.

41 Acest argument nu poate fi acceptat.

42 Conform jurisprudenței Curții, pentru a stabili dacă o dispoziție de drept comunitar respectă principiul proporționalității, este necesar să se verifice dacă mijloacele de aplicare ale acestuia sunt adecvate pentru a realiza obiectivul vizat și dacă nu depășesc cerințele necesare realizării acestuia (a se vedea, de exemplu, hotărârea din 11 martie 1987, Walter Rau și alți/Comisia, cauzele conexe 279/84, 280/84, 285/84 și 286/84, Cul., p. 1069, considerentul 34).

43 Întrucât unitatea juridică nu figurează printre cele opt „unități statistice ale sistemului de producție” menționate în secțiunea I din anexa la Regulamentul nr. 696/93, rezultă că nu este relevantă statistic.

44 După cum observă Comisia, unitatea juridică reprezintă, în definiția din anexa la Regulamentul nr. 696/93, un factor determinant în definirea unității statistice reprezentate de „întreprindere” drept cea mai redusă combinație de unități juridice care constituie o unitate organizațională de producție de bunuri și servicii care beneficiază de o anumită autonomie de decizie, în special în ceea ce privește alocarea resurselor actuale” (secțiunea III, partea A). Prin urmare, contrar argumentelor guvernului german, înregistrarea unităților juridice poate fi considerată necesară pentru realizarea obiectivului de creare a registrelor care să prezinte structura întreprinderilor (al treilea considerent) și modificările structurale ale economiei care rezultă din operațiunile de tip alianță, parteneriat, preluare, fuziune sau absorbție (al patrulea considerent). La aceasta se adaugă faptul că, în conformitate cu articolul 3 alineatul 3 din regulament, înregistrarea separată a unităților juridice este facultativă, atunci când toate informațiile privind aceste unități sunt incluse în registrele întreprinderilor.

45 Referitor la obligativitatea de a înregistra cifra de afaceri ca un criteriu privind dimensiunea unei întreprinderi, este suficient să se menționeze că, pe lângă faptul că înregistrarea acestei mențiuni este opțională în cazul în care cifra de afaceri nu depășește două milioane ECU, aceasta oferă o mai bună fiabilitate a estimărilor, în timp ce menționarea numărului de angajați nu reflectă neapărat importanța economică și dimensiunea unei întreprinderi.

46 În al doilea rând, guvernul german invocă faptul că regulamentul nu ține suficient seama de efectele financiare produse asupra statelor membre în urma armonizării și/sau creării registrelor, având drept scop obținerea unei statistici comunitare coerente. Timpul și sumele de bani investite pentru crearea și actualizarea periodică a registrelor în diferite state membre sunt disproportionale în raport cu scopul regulamentului și posibilele avantaje ale creării registrelor.

47 În sprijinul afirmațiilor sale, guvernul german invocă „un studiu de fezabilitate privind crearea și exploatarea registrelor detaliate și armonizate, pentru uz statistic, ale întreprinderilor din Republica Federală Germania”, realizat de Statistisches Bundesamt (Biroul german de statistică), conform căruia cheltuielile necesare creării unui registru al întreprinderilor – calculat pe o bază din anul 1977 – sunt extrem de ridicate, 75 % din aceste cheltuieli fiind reprezentate de cheltuielile de personal.

48 Argumentul guvernului german nu poate fi acceptat.

49 Guvernul german nu a putut demonstra relevanța studiului mai sus menționat, care a fost realizat pe baza datelor pentru anul 1977 în anumite sectoare ale economiei, în ceea ce privește aplicarea regulamentului care face obiectul litigiului, întrucât, între altele, progresul informaticii permite reducerea considerabilă a cheltuielilor cu personalul implicat în crearea și actualizarea registrelor întreprinderilor care fac obiectul regulamentului. În plus, după cum arată Consiliul, întrucât articolul 7 din regulament autorizează fiecare instituție statistică națională în ceea ce privește culegerea, pentru uz statistic, a informațiilor care fac obiectul regulamentului în dosare administrative sau juridice alcătuite pe teritoriul național al acestora, iar acest lucru permite și o reducere substanțială a cheltuielilor de creare a unor registre noi.

50 În cele din urmă, guvernul german nu a reușit să demonstreze că cheltuielile legate de crearea și actualizarea registrelor întreprinderilor sunt disproporționate în raport cu avantajele oferite Comunității de existența unor date statistice fiabile în vederea realizării sarcinilor care îi sunt încredințate prin tratat.

51 Motivul întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității este, pe cale de consecință, respins.

52 Întrucât nici unul din motivele expuse de guvernul german nu poate fi reținut, rezultă că acțiunea trebuie să fie respinsă în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

53 În conformitate cu articolul 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată, în cazul în care s-a solicitat acest lucru de partea care a câștigat. Deoarece Consiliul a solicitat plata cheltuielilor de judecată, iar Republica Federală Germania a căzut în pretenții, aceasta este obligată la plata cheltuielilor de judecată. În conformitate cu articolul 69 alineatul (4) primul paragraf, Comisia Comunităților Europene, în calitate de intervenientă în litigiu, are obligația de a suporta propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Republica Federală Germania la plata cheltuielilor de judecată.

3) Comisia Comunităților Europene suportă propriile cheltuieli de judecată.

Mancini
Kapteyn

Schockweiler
Jann

Gulmann

Moitinho de Almeida
Murray
Ragnemalm

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 9 noiembrie 1995.

Grefier
R. Grass

Președinte
G. C. Rodriguez Iglesias